

συλλογιέμαι κἀνέναν ἄλλονε στὸν κόσμω παρὰ αὐτῆ τῆ θυγατέρα μου, τῆ δυστυχημένη, ποῦ ἂν πεθάνω ἴγὼ θὰ μαραθῶ ἀπὸ τῆ λύπη της κι' ἀπὸ τὴν ἐρημιὰ της...

Αὐστηρὰ σιωπῆ ἐπάγωγσε τὴν εὐθυμίαν καὶ τὰ γέλοια τῆς αἰθούσης. Ἡ κόρη ἐκατέβασε τὸ κεφάλι της συλλογισμένη ὁ γέρος ἐσκούπισε πάλιν τὰ μάτια του μετὰ τὴν ἀνάποδη τοῦ λιχανοῦ του καὶ ἐξηκολούθησεν ἀποτελειώων τὸ καθῆκον τῆς εἰλικρινοῦς φιλίας :

— Νὰ κἀνης ὑπομονή, παιδι μου, καὶ ὁ Θεὸς δὲ θὰ σ' ἀφήσῃ... Ἄντιο... Ποτὲ νὰ μὴ ξεγᾶσῃς τὸν καλὸ σου τὸν πατέρα, ποῦ ἦσον ὁ καυμὸς του καὶ ἡ λαχτάρα του.

Καὶ τὸ γεροντάκι ἐγύρισε, ἐφόρεσε πάλιν τὸ καπέλλο του, ἀκούμβησε πάλιν εἰς τὸ χονδρὸ ραβδί του καὶ ὁ κτύπος τοῦ ραβδιοῦ αὐτοῦ ἀκούσθηκε κάμποσα λεπτὰ νὰ κυριαρχήσῃ εἰς τὸ σπίτι, ἀργός, αὐστηρός, ἀπειλητικός, σὰν τύψις συνειδήσεως.

E. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ

Φιλοφρόνησις εἰς καλλιτέχνην

— Αὐτῆ τῆ στιγμῆ ἐβγήμα ἀπὸ τὴν «Καλλιτεχνικὴ Ἐκθεσις» ὁποῦ εἶδα τῆς εἰκόνες σου ! Πολὺν ὥραιες ! Καὶ νὰ ἰδῆς, φίλε μου, ποῦ μόνον ταῖς ἴδικές σου ἴμορρε κανεῖς νὰ ἰδῆ ! . . . .

— Ἄ ! μετὰ κολακεύεις !

— Διόλου, σὲ βεβαιῶ. Εἶνε τόσοσ κόσμος ἐμπρὸς ἔς τῆς ἄλλης, ποῦ δὲν κατορθώνει κανεῖς παρὰ μόνον τῆς δικῆς σου νὰ βλέπῃ !